

"Ακουσε όμως τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ. Μ' εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει νὰ φύγω. Εἶναι τὸ σήμαντρον τῆς τελευταίας ὥρας καὶ ἔχει πένθιμον εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς νὰ κηδεύηται ἡ τελευταία μου ἀγάπη. Ἀπομάκρυνέ μου ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὰς λυπηρὰς σκέψεις καὶ φώτισε μὲ τὸ πῦρ τῶν μαύρων σου ματιῶν τὸ σκότος τὸ ὁποῖον ἀπλώνεται εἰς τὴν ψυχὴν μου. Βεβαίωσέ με ὅτι ἐγὼ θὰ ἦμαι ἡ μόνη σου σκέψις καὶ ὅτι ἐκεῖ ὅπου τόσοι μὲ περιμένουν κίνδυνοι, θὰ ἔχω πάντοτε ὡς σύντροφον καὶ προστάτην ἄγγελον τὴν παρθενικὴν προσευχὴν τὴν ὁποῖαν δι' ἐμέ θὰ ψιθυρίζουν τὰ χεῖλη σου τὸ βράδυ εἰς τὸ τρεμοσβῦνον φῶς τῆς κανδήλας τῆς Παναγίας.

"Ὅσον δι' ἐμέ, ὅταν ὁ κρότος τῶν ὀπλων γεμίζει τὴν ἀτμοσφαῖραν, θὰ ψάλλω τὰ τραγούδια τὰ ὁποῖα σοῦ ἀρέσουν, καὶ ὅταν ὁ σαλπιστὴς τὸ πρῶτ' ἐτοιμάζεται νὰ ἐκτοξεύσῃ εἰς τὰς ἠχοὺς τῆς αὐγῆς τὸ ἐγερτήριο, ἐγὼ θὰ ἐξυπνῶ διὰ νὰ τονίσω τὴν πρωϊνὴν ῥωμάντσαν τὴν ὁποῖαν ἔψαλλα ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὰς παννυχίους συνεντεύξεις μας, εἰς τὴν ἀνθρώσπαρτον ἀτραπὸν τῆς κοιλάδος.

"Ἄλλ' ἡ αὐγὴ ἐπρόβαλεν ἤδη. Πρέπει νὰ φύγω. Σὲ ἀφίνω λοιπὸν, γλυκειά καὶ μυστικὴ μου ἀγάπη.

Χαῖρε ὠραία μου Ἐσμεράλδα.

*

"Ἡ νεᾶνις κλαίει τώρα ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κήπου τὸν ὠραῖον τρουβαδοῦρον ὅστις ἐξύπνησεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὸ πρῶτον αἰσθημα. Ἐπάνω τῆς γέρνονυ περιλυπα τὰ κλαδιὰ τῆς γηραιᾶς ἐλάτης καὶ ὁ πρωϊνὸς ἄνεμος μέσα των ψιθυρίζει θλιβερόν τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Καὶ ὁ τραγουδιστὴς γυρισμένος ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του, ὥστε νὰ βλέπῃ ἀκόμη τὴν ὠραίαν του φίλην, φεύγει διὰ τὸν πόλεμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον φεῦ! δὲν θὰ γυρίσῃ . . .

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Σ Ο Ν Ε Τ Τ Ο

ΟΤΑΝ ἀντικρύσω καρabiοῦ πανιά,
Τρέχω μὲ λαχτάρα κάτω στὸ λιμάνι,
Κεῖνος π' ἀγαποῦσα μοῦ πε πῶς θὰ ῥθῆ
Φέροντας τοῦ γάμου τὸ λευκὸ στεφάνι!

"Ὀμορφὴ μου ἀγάπη, ἄρησες νὰ ῥθῆς...
Θάλασσα ἐμπρὸς μου ἄνοιξε μεγάλη,
Κ' ἡ φτωχὴ ψυχὴ μου, ταξειδεύει πάλι...

*

*

"Ἐχω στὴν καρδιά μου, τὴ φτωχὴ καρδιά,
Ὅλα ἐνωμένα καὶ χαρὰ καὶ λύπη,
Χαίρομαι ποῦ θὰ ῥθῆ καὶ θὰ τὸν ἰδῶ,
Κλαίω γιατί τάχα τάχα νὰ μοῦ λείπῃ...

Ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃς, ... ἄχ! μὴ λυπηθῆς!
Ὡς ποῦ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ λευκὸ στεφάνι,
Θά'χη ἀραγμένα, σ' ἄπλαστο λιμάνι!

(Ἰούnius, 1900)

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

